

Gólyalábú lányok

*Gólyalábú lányok vetülnek elébem
Atsétálok a hidak alatt
Filléres-krajcáros szemeikben
Iskolántúli sugarak ragyognak
S ingükön jaj ingükön — — —
Préselt virágok foltja könyveimben*

LÁSZLÓFFY ALADÁR

Lejárt

*Lejárt a szél, az ittfelejtett
történelemelőtti óra. Most
nem tudom: dél van vagy éjfél
a dolgokban. Ez a csend
csak a füveknek kedvez,
a víztükörnek, legfennebb a röpködő
madaraknak. De embernek irány kell,
embernek szembe kell fordulni
bármivel, embernek tudni kell
hányadán áll, s különben is
felingereltek azzal a sokáig
hangoztatott ostoba állítással
hogy előttem van észak
hátam mögött dél
balra a nap nyugszik
jobbra pedig kél —
De itt mi van?
Június, este tíz, nyitott ablak esővel.
Hollandi mesterek után.
Ki tudja kik előtt.
A nevem: Egyperhárommilliárd.
Válaszokat jelige nélkül a kiadóba.*

A csend órái

A csend órái mikor fölfelé kúsznak a vadászó gázlómadarak lábán, egy szórakozottan lelógó esőcsepp hajszálcsovében, a töltőtoll szivattyújában, a csend órái hatszázezer kilométeres sebességgel közelítenek minden értelmes dolgot építő hatása maximumához. A csend óráiban még az ember is képes olvasni, felfogni, megérteni, megsejteni, összeszorított szájjal és összevont szemöldökkel helyére tenni például a zöldet az összezavart dolgok kibogozásának rendszerében. A csend óráiban csak az „ahá”-k kattognak minden nyelven s hangtalanul ott, ahol a felismerés ritmusra szerelt vezetékei ezt megkívánják. A csend óráiban én lábujjhegyen benyitottam a történelem olvasótermébe, s a jelenkor ajtaján ki is osontam lábujjhegyen a folyosóra cigarettázni, míg lezajlik egészen, program szerint, a végső tisztázásig halhatatlan, tiszteletet parancsoló, ésszel felérhetetlen értekezlete mindennek mindennel. Hogy utána végre kezdetét vehesse ez a drága világi, villogó, fülsüketítő zűrzavar. Akkor dolgozni kezdhettek újra magam is, aki a térdre szorított noteszben megoldott feladatok és tudósítások hadseregéhez tartozom, éppen az utolsó osztaghoz, akik még 2000 előtt születtek, s keményebb s hiányosabb a kiképzésünk, semhogy valaha is el lehetne hitetni velünk, hogy a világ legésszerűbb elemélete is — mint pusztán a templomkapura kiszegzett igazság s képlet — elegendő lenne ahhoz, hogy leüljön egymással tárgyalni a fog és a kenyér, a fű és a báránnyok gyomra, a hiéna s az oroszlán, a tőkés s a proletár, az igazságérzet s a pimasz hatalomvágy, a teológia s a természet dialektikája, a repülés s a gravitáció, a tűz és a víz, az élet s a halál, én és azok az ostoba fickók amott — s mindenek végül is megtalált mederbe feküdjenek, mint betű a könyvbe, kés a húsba, hím a nősténybe, részeg a sárba, halott a sírba. De azért így zajban-vasban, menet közben megteszünk mindent, hogy kivehető legyen a természet faarcán is a haszonnal felhasznált falatok egészsége, hogy kihallatszódjék a vonulás ritmusból, az erőltetett menetelések ellenére is a haladás dobogása, hogy rátaláljanak az elhamvadt városok alatt is a mindig megmaradásra berendezkedett élet képére, hogy az európák, porcelánok és mozartok finom és fontos nyersanyaga összegyűljön, és fennmaradjon még a legnagyobb kulturális forradalom ellenére is, amíg minden következő kor önálló öntudatát kikeverheti belőlük, hogy halálunk előttre ne maradjon nagyon sok fehér folt bekerítetlen, de mégis szabad, szabad, szabad legyen a szellem, hogy nevünk feledésbe merüljön, de kitudódjék a világ.